

1981

Josephine Hamming (1951) kraakte het Veem in 1981 en heeft vanaf die tijd de geschiedenis van het Veem in foto's, op film en video vastgelegd. daarnaast verrichtte zij allerhande bouwkundige werkzaamheden. Ze heeft zowel de Nederlandse Filmacademie als de Fotovakschool gedaan.

'We zijn met z'n vieren in dit gebouw. het is net of we op een verlaten vrachtschip midden op zee drijven.'

We gaan het nu dus doen.

Het gebouw kraken.

Uitbreken.

Na veel gesprekken en overwegingen.

Uit een patroon. de slaafse consumptie die in de buurt spreekt!

Sjoerd en Gail niet meer gezien.

Niks afgesproken.

Nu even ieder op zich.

We zien wel.

dat is belangrijk. Om te zien hoe het gaat.

Gister een bakfiets gehuurd.

De matrassen boven op de eerste levensbehoefte.

Ik kan niet over de bak heen kijken nu ik de in het zadel zit.

Wat grof gereedschap in m'n rugzak.

Ik wacht op Jaap.

Drie hoog wordt afgesloten.

Ik hoop er niet meer terug te komen.

Banden met deze buurt breken sneller dan toen ik uit de Jordaan vertrok.

Het zadel zit te ruim en veert alleen naar achter.

Met kracht naar voren, uit deze verstikkende omgeving!

Het lijkt zo makkelijk om weer terug in een gehoorzaam leven te vallen.

Maar niet voor mij.

Ik wordt al ziek bij de gedachte!

Zo'n toekomst van leegte.

Liever een letterlijke leegte van 10.000 vierkante meter.

Ik duw dus de zware bakfiets over de ongeordende stenen van de gemeentevervoers-oprit.

Als ik de bakfiets met één arm de Kinkerstraat op draai, zie ik Sjoerd en Gail met eenzelfde soort vracht een brug verder op.

Het klopt dus.

Zoiets ervaar ik niet als stom toeval.

Als een pilaar sta ik tussen de anderen.

Genageld.

Verbijsterd.

Ik was op zoek naar een goed fotostandpunt.

het gebouw telt zoveel gietijzeren pilaren als dagen in het jaar.

in alle hoeken staan bakjes met rattengif.

Overgebleven zijn de van mensen verlaten, met zand gevulde jute zakken.

Tegen de pilaren gesmeten. Alsof de zakken het zaakje staande moeten houden. En ik zit onder deze paddenstoel. Ik maak een tijdopname van de veranderende lichtspeelt.

Drie uur is haaks op het gebouw.

Ik zie zes zonnewijzers door de schuifdeuren op de vloer geprojecteerd.

de tijd gaat en ik blijf zitten. Tijd telt niet maar de ruimte ertussen.

Het is donker.

Ik zit achter de glazen loketten in het glazen uitbouwje aan de waterkant van het Veem.

De vloer van het gebouw met de lege ruimte werkt als een klankkast.

Is het op de derde of de vierde verdieping dat ik vreemd geluid hoor?

Ik weet dat de meeste schuifdeuren niet meer sluiten.

En dat iedereen die het wil in het gebouw kan komen.

De tijd heeft een pilaar als referentiepunt.

Ik ken de nacht niet als slaaptijd.

In hoofdzaak waak ik.

Ik zie gelaten dat het leven buiten het gebouw aan me voorbij gaat.

Het gevoel voor de klok verdwijnt.

Het is een rijke gewaarwording.

De mensen buiten het gebouw leven anders dan ik.

Het gebouw staat aan de rand van de stad aan het water.

In het ventrum van Amsterdam en ik het midden van nowhere.

Ik zit in de maag van het gebouw.

Op deze plek van achter het loket werden de sleutels afgegeven.

Ze hangen aan een houten bord onder de grote klok en het schilderij van een zelfde soort gebouw.

Elke sleutel draagt een lang houten label.

Het stuk hout zal de balansjouwer doen herinneren dat 'ie niet zo'n verrekte sleutel mee naar huis neemt'.

Is het nu één of twee uur 's nachts?

Geluiden die ik niet kan plaatsen.

Ik moest mijn rondje maar eens doen.

Met een breekijzer in de hand loop ik het gebouw door.

Boven kom ik Sjoerd tegen.

Doet ook een ronde, maar met de afwaskwast in de vuist.

Ook hij had wat gehoord.

Is het een mannetje van Securior (dienst gebouwenbeveiliging) of een dakloze?

We zijn met z'n vieren in dit gebouw.

Het is net of we op een verlaten vrachtschip midden op zee drijven.

De situatie van de man op z'n bootje tussen onbekende eilanden, die onvriendelijke inboorlingen moet laten voorkomen dat er een bemanning van tien man sterk aan boord is.

Hij verkleetde zich telkens en liep dan weer een rondje over het dek van zijn schip. Misschien moeten we een dergelijke voorstelling voor de open pakhuisdeuren opvoeren, zodat mensen denken dat het gebouw gevuld is met 's nachts doorwerkende computerfanaten, pianostemmers, klokkenreparateurs, fotografen en een cellist die zijn inspiratie aan het uitzicht over het IJ ontleent.

En dat alleen maar omdat nu de ijzeren platen van de ramen gehaald zijn, mensen nieuwsgierig worden en denken dat het een openbaar gebouw is.

De nachtelijke gasten waren mensen die eigenlijk een sleep-in zochten. Onze voorstelling blijft bij het begeleiden naar de uitgang van onze gasten met een afwaskwast en een breekijzer.

Zoals de bezoekers van de cursus presentatie zullen lopen, volg ik de lichtbakjes door de gangen van het gebouw naar de audiovisuele werkplaats.

De gasten zullen daar een presentatie te zien krijgen van een tienweekse cursus audiovisueel.

Zestien mensen hebben met dia-, video-, film-, en geluidsproducties werk gemaakt naar aanleiding van het thema water.

We projecteren de acht millimeter-films met een bioscoopprojector op een filmdoek dat gespannen ligt tussen de binnenvaartschepen voor het gebouw.

Mijn bijdrage als cursusleidster is de coördinatie en organisatie van de presentatie van het werk. Bovendien heb ik met twee assistentes alle ooit gemaakte zestien millimeter-films over het water gehoord, een fototentoonstelling ingericht en een geluidsofstelling over dit thema gemaakt. Het staat op de affiches, en een pijl deze kant op.

Ik hoor water druppelen.

Door een luik van boven valt er door de vloer een druppel in een glazen bak. Daar hangt een microfoon boven.

Het versterkte en bewerkte geluid geeft de indruk dat je in een aquarium loopt.

En op een zeker moment wordt het muziek. Watermuziek.

Ik loop door de schuifdeur de ruimte in waar de foto's tussen de pilaren hangen.

De ruimte waar het werk hangt heeft een bijzondere sfeer; stilte en intensiteit.

Met eenvoudige middelen is het doel bereikt.

Het gaat over de invloed van beeld en geluid op mensen.

Ik zie en combineer die twee. Het werkt.

De littekens op de planken van deze ruimte, de wand en het plafond associëren met het vroegere gebruik van het gebouw. Het is zichtbaar en voelbaar gelaten. Mijn aandacht leidt naar een trap. Het snorren van een enorme grote projector en een hoeveelheid wind. De tocht trekt me de ladder op.

En aan alle kanten open ruimte met opwaaiende witte gordijnen.

Een Grieks platform, Palladio.

Snoeren leiden naar een instrumentaria en naar mijn vrienden.

Ik ben er niet; ik ben een gast. Wat gebeurt hier?

Een plein met pilaren in de lucht. Uitzicht over het water.

De horizon lijkt de vloer.

Het water trekt.

Een zeeschip ligt aan de ketting in de baai. Een groot schip.
En mijn loopplank er naar toe.
Ik ken het schip en de mensen die er gevangen zitten.
Het schip mag niet varen. Er moet eerst betaald worden.
De bemanning, allen Indonesiërs kijken Holland binnen.
Tegen een muur met kleine schietgaatjes; ons gebouw.
Mijn gedachten varen, even naar binnen gekeken kijk ik naar de doorlopende voorstelling.
Daar is ruimte voor.
Nog geen twee jaar geleden vond ik dat op het dak van mijn verdieping aan de Kinkerstraat.
Ik sliep en filmde daar tussen de televisie antennes. Daar was de ruimte voor.